Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
T. ĆAPETA,
predstavljeni 13. julija 2023[1]

Zadeva C-382/21 P

Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO)
proti

The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR

„Pritožba – Intelektualna lastnina – Modeli Skupnosti – Uredba (ES) št. 6/2002 – Člen 41(1) – Prednostna pravica – Uveljavljanje prednostne pravice na podlagi mednarodne prijave, vložene v skladu s Pogodbo o sodelovanju na področju patentov – Obdobje prednostne pravice – Pariška konvencija za varstvo industrijske lastnine – Člen 4 – Razlaga prava Unije v skladu z mednarodnim pravom – Neposredni učinek mednarodnih sporazumov – Mehanizem predhodne dopustitve pritožb – Primer, ki odpira pomembno vprašanje za enotnost, doslednost ali razvoj prava Unije“

I. Uvod

1. Ta zadeva izhaja iz pritožbe, ki jo je Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (v nadaljevanju: EUIPO) vložil zoper sodbo z dne 14. aprila 2021, The KaiKai Company Jaeger Wichmann/EUIPO (Gimnastične oziroma športne naprave in oprema) (T-579/19, EU:T:2021:186) (v nadaljevanju: izpodbijana sodba).

2. Splošno sodišče je s to sodbo razveljavilo odločbo tretjega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 13. junija 2019 (zadeva R 573/2019-3), s katero je bila zavrnjena prednostna pravica iz prijave, ki jo je družba The KaiKai Company Jaeger Wichmann Gbr (v nadaljevanju: KaiKai) vložila za registracijo gimnastične in športne opreme kot modelov Skupnosti na podlagi Uredbe št. 6/2002.[2] Zahteva za priznanje prednostne pravice družbe KaiKai je temeljila na prejšnji mednarodni prijavi, vloženi na podlagi Pogodbe o sodelovanju na področju patentov (v nadaljevanju: PCT).[3]

3. Formalno ta pritožba navaja le en razlog, ki se nanaša na to, da naj bi Splošno sodišče kršilo člen 41(1) Uredbe št. 6/2002. Vendar se s trditvami EUIPO postavljajo pomembna vprašanja glede razmerja med mednarodnimi sporazumi, ki zavezujejo EU, in sekundarno zakonodajo

[1] Jezik izvirnika: angleščina.

[2] Uredba Sveta (ES) št. 6/2002 z dne 12. decembra 2001 o modelih Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 27, str. 142, v nadaljevanju: Uredba št. 6/2002).

[3] Podpisana v Washingtonu 19. junija 1970 in nazadnje spremenjena 3. oktobra 2001 (*Recueil des traités des Nations unies*, zv. 1160, št. 18336, str. 231).

Unije, ter upoštevnimi pristojnostmi in obveznostmi sodišč Unije v zvezi s tem. S to pritožbo se postavlja tudi vprašanje razlage mednarodne konvencije, v tem primeru Pariške konvencije za varstvo industrijske lastnine (v nadaljevanju: Pariška konvencija). [4]

4. To so razlogi, iz katerih je bila ta pritožba dovoljena v okviru mehanizma predhodne dopustitve pritožb (v nadaljevanju: mehanizem za filtriranje pritožb), uvedenega s členom 58a Statuta Sodišča Evropske unije. [5] V obravnavani zadevi gre za prvo pritožbo, ki jo je Sodišče dopustilo od uvedbe tega mehanizma 1. maja 2019. V okviru tega mehanizma se pritožbe dopustijo le, če te odpirajo vprašanje, pomembno za enotnost, doslednost ali razvoj prava Unije. [6]

5. Ko bom na kratko pojasnila dejansko stanje obravnavane zadeve (II), bom podala še nekaj navedb o mehanizmu za filtriranje pritožb in o razlogih, zakaj bi bilo treba to pritožbo dopustiti (III). Nato bom opravila vsebinsko analizo trditev, ki so jih navedle stranke (IV).

II. Dejansko stanje

A. Upoštevno pravo

1. Uredba št. 6/2002

6. Člen 41(1) Uredbe št. 6/2002 določa:

„Oseba, ki je pravilno vložila prijavo modela ali uporabnega modela v ali za katerokoli državo podpisnico [Pariške konvencije] ali Sporazuma o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije, ali njeni pravni nasledniki za namen vložitve prijave registriranega modela Skupnosti za isti model ali uporabni model uživa prednostno pravico v šestih mesecih od datuma vložitve prve prijave.“

2. Pariška konvencija

7. Člen 4(A)(1) Pariške konvencije določa:

„Kdor pravilno vloži prijavo patenta, uporabnega modela, industrijskega vzorca ali modela, tovarniške ali trgovske znamke v posamezni državi [pogodbenici Pariške konvencije], ali njegov upravičenec, ima ob vložitvi ustrezne prijave v drugih državah prednostno pravico v spodaj določenih rokih.“

8. Člen 4(C)(1) Pariške konvencije določa:

„Zgoraj navedeni roki prednostne pravice znašajo za patente in uporabne modele 12 mesecev, za industrijske vzorce in modele ter za tovarniške in trgovske znamke pa 6 mesecev.“

[4] Podpisana v Parizu 20. marca 1883, nazadnje revidirana v Stockholmu 14. julija 1967 in spremenjena 28. septembra 1979 (*Recueil des traités des Nations unies*, zv. 828, št. 11851, str. 305).

[5] Glej tudi točke od 28 do 43 teh sklepnih predlogov.

[6] Glej člen 58a, tretji odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije (v nadaljevanju: Statut); člen 170a(1) Poslovnika Sodišča.

9. Člen 4(E) Pariške konvencije določa:

„1. Če je kakšen industrijski vzorec ali model prijavljen v posamezni državi s prednostno pravico na podlagi prijave uporabnega modela, je prednostni rok tisti, ki je določen za industrijske vzorce ali modele.

2. Razen tega je dovoljeno, da se v posamezni državi prijavi uporabni model s prednostno pravico po naslovu vložene prijave patenta in obratno.“

B. Dogodki, ki so pripeljali do postopka pred Splošnim sodiščem

10. Družba KaiKai je 24. oktobra 2018 pri EUIPO na podlagi Uredbe 6/2002 vložila združeno zahtevo za registracijo 12 modelov Skupnosti. Družba KaiKai je zahtevala priznanje prednostne pravice na podlagi prejšnje mednarodne prijave št. PCT/EP2017/077469, ki jo je na podlagi PCT vložila 26. oktobra 2017.

11. Preizkuševalec EUIPO je na podlagi člena 41(1) Uredbe št. 6/2002 ugodil združeni prijavi, zahtevo za priznanje prednostne pravice pa je zavrnil z obrazložitvijo, da je datum vložitve mednarodne prijave družbe KaiKai presegel šestmesečni rok iz te določbe.

12. Družba KaiKai je zoper to odločbo vložila pritožbo, ker je v bistvu menila, da je rok za uveljavljanje prednostne pravice dvanajst mesecev, in ne šest mesecev.

13. Tretji odbor za pritožbe pri EUIPO je to pritožbo zavrnil z odločbo z dne 13. junija 2019 (R 573/2019-3). Odbor za pritožbe je v bistvu menil, da je preizkuševalec pravilno uporabil člen 41(1) Uredbe št. 6/2002, v skladu s katerim je mednarodno prijavo na podlagi PCT mogoče enačiti s prijavo uporabnega modela in zato uporabiti kot podlago za zahtevo za priznanje prednostne pravice za model Skupnosti. Vendar je bilo treba to prednostno pravico zahtevati v roku šestih mesecev, kar je bilo prekoračeno v postopku, ki ga je sprožila družba KaiKai.

C. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

14. Družba KaiKai je 20. avgusta 2019 pri Splošnem sodišču vložila tožbo zoper odločbo odbora za pritožbe. Družba KaiKai je v utemeljitev tožbe navedla dva tožbena razloga, od katerih se je prvi nanašal na bistveno kršitev postopka, drugi pa na kršitev Uredbe št. 6/2002.

15. Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo ugodilo drugemu tožbenemu razlogu družbe KaiKai in razveljavilo odločbo odbora za pritožbe, ne da bi odločilo o prvem tožbenem razlogu.

16. Splošno sodišče je ugotovilo, da je EUIPO pravilno ugotovil, da se je mogoče sklicevati na mednarodno prijavo na podlagi PCT za uveljavljanje prednostne pravice za model Skupnosti na podlagi člena 41(1) Uredbe št. 6/2002. EUIPO pa naj bi storil napako s tem, da je v obravnavani zadevi za uveljavljanje prednostne pravice uporabil šestmesečni rok namesto dvanajstmesečnega.

17. Do tega je prišlo, ker je Splošno sodišče menilo, da je mednarodno prijavo družbe KaiKai na podlagi PCT mogoče opredeliti kot mednarodno prijavo patenta, in ne le kot mednarodno prijavo uporabnega modela. Splošno sodišče je nato ugotovilo, da člen 41(1) Uredbe št. 6/2002 ne določa roka za uveljavljanje prednostne pravice, ki izhaja iz prijave patenta; rok navaja le

v primeru, da prednostna pravica temelji na prejšnji prijavi modela ali uporabnega modela. V zadnjenavedenem primeru je ta rok šest mesecev. Da bi se zapolnila ta pravna praznina, je Splošno sodišče razsodilo, da je treba upoštevati člen 4 Pariške konvencije.

18. Splošno sodišče je očitno menilo, da Pariška konvencija dopušča zahteve za priznanje prednostne pravice na podlagi različnih kombinacij pravic intelektualne lastnine. Na podlagi Pariške konvencije je torej mogoče, da zahteva za priznanje prednostne pravice za industrijski model temelji na prejšnji prijavi patenta. Splošno sodišče je nadalje menilo, da je rok za uveljavljanje prednostne pravice v taki zadevi dvanajst mesecev, saj člen 4(C)(1) navedene konvencije določa, da je rok za uveljavljanje prednostne pravice za patente dvanajst mesecev.

19. Po mnenju Splošnega sodišča je bil upoštevni rok za uveljavljanje prednostne pravice za kombinacijo prejšnjega patenta in poznejšega modela odvisen od obdobja, ki ga Pariška konvencija določa za patente. Razlog za to je, da Pariška konvencija določa splošno pravilo, da narava prejšnje pravice določa trajanje roka za uveljavljanje prednostne pravice. V skladu z razlago Splošnega sodišča gre pri členu 4(E)(1) Pariške konvencije (ki določa, da se za uveljavljanje prednostne pravice uporablja rok, ki je določen za poznejšo pravico, če gre pri poznejši pravici za model in pri prejšnji pravici za uporabni model) za posebno pravilo, ki določa izjemo od tega splošnega pravila.

20. Zato je Splošno sodišče ugotovilo, da je EUIPO napačno menil, da je rok za uveljavljanje prednostne pravice v zvezi s prijavo modela Skupnosti na podlagi prejšnje mednarodne prijave patenta šest mesecev.

D. Postopek pred Sodiščem

21. EUIPO je 23. junija 2021 zoper sodbo Splošnega sodišča vložil to pritožbo. EUIPO Sodišču predlaga, naj razveljavi izpodbijano sodbo in zavrne tožbo, ki jo je družba KaiKai vložila na prvi stopnji. EUIPO Sodišču predlaga tudi, naj družbi KaiKai naloži plačilo vseh stroškov.

22. EUIPO je 23. junija 2021 v skladu s členom 58a Statuta in členom 170a Poslovnika Sodišča vložil tudi predlog za dopustitev pritožbe.

23. Sodišče je pritožbo s sklepom z dne 10. decembra 2021, EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann (C-382/21 P, EU:C:2021:1050), dopustilo.

24. Družba KaiKai je v odgovoru na pritožbo, vloženem 25. februarja 2022, Sodišču predlagala, naj pritožbo zavrne in EUIPO naloži plačilo vseh stroškov.

25. S sklepom predsednika Sodišča z dne 8. aprila 2022 je bila Komisiji dovoljena intervencija v podporo predlogom EUIPO.

26. EUIPO in družba KaiKai sta 30. maja 2022 oziroma 11. julija 2022 vložila tudi repliko oziroma dupliko.

27. Ustna obravnava je potekala 13. marca 2023, na njej pa so EUIPO, družba KaiKai in Komisija podali ustna stališča.

III. Mehanizem za filtriranje pritožb in njegova uporaba v obravnavani zadevi

28. Kot je bilo navedeno v uvodu, gre za prvo zadevo, v kateri je Sodišče dopustilo pritožbo v okviru mehanizma za filtriranje pritožb.[7] Zaradi novosti tega postopka moram podati nekaj pripomb o tem mehanizmu in njegovi uporabi v obravnavani zadevi.

A. Nekaj pripomb v zvezi z mehanizmom za filtriranje pritožb

29. Mehanizem za filtriranje pritožb je ena izmed reform sodstva EU (še vedno v teku). Ideja zanj izhaja iz dejstva, da so številne pritožbe vložene v zadevah, ki so bile obravnavane že dvakrat (prvič s strani neodvisnega odbora za pritožbe in drugič s strani Splošnega sodišča), veliko teh pritožb pa se zavrže kot očitno nedopustne ali zavrne kot očitno neutemeljene. Ta mehanizem je bil torej sprejet, da bi se Sodišče lahko osredotočilo na zadeve, ki resnično zahtevajo vso njegovo pozornost.[8]

30. Mehanizem za filtriranje pritožb se trenutno uporablja za odločitve neodvisnega odbora za pritožbe v okviru štirih uradov in agencij Unije (EUIPO, Urad Skupnosti za rastlinske sorte, Evropska agencija za kemikalije in Agencija Evropske unije za varnost v letalstvu), ter odločitve vseh neodvisnih odborov za pritožbe, ustanovljenih po 1. maju 2019 v okviru katerega koli urada ali agencije Unije.[9] V skladu z nedavnim predlogom Sodišča se bo (če ga bo sprejel zakonodajalec Unije) ta mehanizem uporabljal tudi za številne druge obstoječe urade, organe in agencije Unije, ki imajo neodvisen odbor za pritožbe.[10]

31. Sodišče lahko pritožbo v okviru mehanizma za filtriranje pritožb v celoti ali delno dopusti le, „kadar odpira vprašanje, ki je pomembno za enotnost, doslednost ali razvoj prava Unije“.[11] Tožeča stranka mora pritožbi priložiti ločen dokument s predlogom za dopustitev pritožbe, v katerem mora pojasniti, zakaj je ta pritožba pomembna za enotnost, doslednost ali razvoj prava Unije.[12]

7 Poleg obravnavane zadeve je bilo doslej dopuščenih še pet drugih zadev, ki so se vse nanašale na blagovno znamko EU. V treh zadevah se postavljajo vprašanja v zvezi z brexitom (glej sklepe z dne 7. aprila 2022, EUIPO/Indo European Foods, C-801/21 P, EU:C:2022:295; z dne 16. novembra 2022, EUIPO/Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, in z dne 18. aprila 2023, Shopify proti EUIPO, C-751/22 P, EU:C:2023:328). V drugih dveh zadevah se postavljajo vprašanja v zvezi z neodvisnostjo odvetnikov pred sodiščema Unije (glej sklepa z dne 30. januarja 2023, bonnanwalt/EUIPO, C-580/22 P, neobjavljen, EU:C:2023:126, in z dne 8. maja 2023, Studio Legale Ughi e Nunziante/EUIPO, C-776/22 P, EU:C:2023:441).

8 Glej Uredbo (EU, Euratom) 2019/629 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o spremembi Protokola št. 3 o [Statutu] (UL 2019, L 111, str. 1), člene 1 do 3 ter uvodne izjave 1, 4 in 5; Sporočilo za javnost Sodišča Evropske unije št. 53/19, Luxembourg, z dne 30. aprila 2019. Za splošno razpravo o mehanizmu za filtriranje pritožb glej na primer De Lucia, L., „The shifting state of rights protection vis-a-vis EU agencies: A look at Article 58a of the Statute of the Court of Justice of the European Union“, European Law Review, zv. 44, 2019, str. 809; Gaudissart, M.-A., „L'admission préalable des pourvois: une nouvelle procedure pour la Cour de justice“, Cahiers de droit européen, 2020, str. 177; Orzan, M. F., „Some remarks on the first applications of the filtering of certain categories of appeals before the Court of Justice“, European Intellectual Property Review, zv. 42, 2020, str. 426.

9 Glej člen 58a, prvi in drugi odstavek, Statuta.

10 Zahteva za spremembo člena 58a Statuta bi temu seznamu dodala še šest uradov, organov in agencij Unije, ki so obstajali 1. maja 2019 (Agencija Evropske unije za sodelovanje energetskih regulatorjev, Enotni odbor za reševanje, Evropski bančni organ, Evropski organ za vrednostne papirje in trge, Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine ter Agencija Evropske unije za železnice). Prav tako naj bi razširil področje uporabe tega mehanizma tudi na pritožbe zoper odločbe Splošnega sodišča v zvezi z izvrševanjem pogodbe, ki vsebuje arbitražno klavzulo v smislu člena 272 PDEU. Glej Zahtevo Sodišča v skladu s členom 281, drugi odstavek, [PDEU] za spremembo Protokola št. 3 o [Statutu], ki je na voljo na spletnem naslovu: https://curia.europa.eu/jcms/jcms/P_64268/sl/.

11 Člen 58a, tretji odstavek, Statuta; glej tudi člen 170a(1) Poslovnika Sodišča. O tem odloča poseben senat Sodišča, ustanovljen v ta namen: glej člen 170b tega Poslovnika.

12 V zvezi s tem glej člen 170a Poslovnika Sodišča; glej tudi na primer sklep z dne 10. decembra 2021, EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann (C-382/21 P, EU:C:2021:1050, točke od 20 do 22, 27 in 28).

32. Upoštevna postopkovna pravila ne določajo, kako je treba razumeti pojem vprašanja, pomembnega za enotnost, doslednost ali razvoj prava Unije. Odgovor v zvezi s tem je prepuščen Sodišču in njegovi sodni praksi.[13] Poleg tega besedilo teh določb uporablja izraz „ali“, in ne „in“ („enotnost, doslednost *ali* razvoj prava Unije“), zaradi česar je pritožba dopustna, če izpolnjuje pogoje le za eno ali dve kategoriji in ne za vse tri.

33. Odprtost besedila kaže na to, da ima Sodišče široko diskrecijsko pravico pri odločanju, ali se po njegovem mnenju z dano pritožbo postavlja vprašanje, za katero meni, da je pomembno za splošni razvoj pravnega reda Unije.

34. To me v okviru razmisleka o primerjavi spominja na primer na pravila o mehanizmu preizkusa *certiorari* pri United States Supreme Court (vrhovno sodišče Združenih držav, ZDA), s katerimi se od sodišča zahteva nadzor nad odločbami nižjih sodišč na področju zveznega prava. Na splošno se United States Supreme Court (vrhovno sodišče Združenih držav) odloči, da bo take zadeve obravnavalo le, če bi lahko bile nacionalnega pomena, usklajevale protislovne odločbe ali pa imele precedenčno vrednost.[14]

35. Pravilo 10 United States Supreme Court (vrhovno sodišče Združenih držav) z naslovom „Razlogi za pregled v okviru preizkusa *certiorari*“[15] pojasnjuje, da pri pregledu v okviru sklepa o presoji primera (*certiorari*) ne gre za pravico, ampak za diskrecijsko pravico sodišča, in bo odobren samo iz tehtnih razlogov. V tem pravilu so našteti nekateri dejavniki, ki jih je mogoče upoštevati, vendar ti „ne določajo niti v celoti ne vrednotijo diskrecijske pravice Sodišča“.[16]

36. Mehanizem za filtriranje pritožb je po mojem mnenju mogoče razumeti kot neke vrste „preizkus *certiorari* Evropske unije“. Ta mehanizem ne obstaja, da bi popravil vse napake Splošnega sodišča, ampak samo tiste, ki so bistvene. Zato se lahko uporabi le, če bi odločitev Sodišča lahko bistveno vplivala na pravni red Unije.[17]

37. Mehanizem za filtriranje pritožb poudarja vlogo Sodišča kot vrhovnega in ustavnega sodišča Evropske unije.[18] Sodišču namreč daje pristojnosti v zadevah „ustavnega tipa“, ki so pomembne za EU in vključujejo razlago temeljnih ustavnih načel prava Unije ter horizontalno in vertikalno razdelitev pristojnosti.

[13] V zvezi s tem glej Gaudissart, navedeno v opombi 8 teh sklepnih predlogov, str. 188 (na tem mestu je treba opozoriti, da so nekatere delegacije Sveta predlagale, naj se v postopkovnih pravilih opredelijo pojmi enotnosti, doslednosti in razvoja prava Unije, vendar predlog ni bil sprejet, zato je naloga Sodišča, da razvije ustrezno sodno prakso).

[14] Glej na primer spletno mesto ameriških sodišč z naslovom „Postopki vrhovnega sodišča“, ki je na voljo na spletnem naslovu: https://www.uscourts.gov/about-federal-courts/educational-resources/about-educational-outreach/activity-resources/supreme-1.

[15] Pravila Supreme Court of the United States (vrhovno sodišče Združenih držav), sprejeta 5. decembra 2022 in v veljavi od 1. januarja 2023, na voljo na spletnem naslovu: https://www.supremecourt.gov/filingandrules/2023RulesoftheCourt.pdf.

[16] Pravilo 10 US Supreme Court (vrhovno sodišče Združenih držav) navaja, da naslednji elementi kažejo na naravo razlogov, zaradi katerih lahko US Supreme Court (vrhovno sodišče Združenih držav) ugodi zahtevi za ponovno obravnavo: „(a) ameriško pritožbeno sodišče je izdalo odločbo, ki je v nasprotju z odločbo drugega ameriškega pritožbenega sodišča o istem pomembnem vprašanju; odločilo je o pomembnem zveznem vprašanju na način, ki je v nasprotju z odločbo nacionalnega sodišča, ki odloča na zadnji stopnji; sodišče se je trenutno oddaljilo od sprejetega in običajnega sodnega postopka ali pa je sankcioniralo tako odstopanje s strani nižjega sodišča, zaradi česar je bilo treba izvajati nadzorna pooblastila tega Sodišča; (b) nacionalno sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, je o pomembnem zveznem vprašanju odločilo na način, ki je v nasprotju z odločbo drugega nacionalnega sodišča, ki odloča na zadnji stopnji, ali ameriškega pritožbenega sodišča; (c) nacionalno sodišče ali pritožbeno sodišče v Združenih državah je odločilo o pomembnem vprašanju zveznega prava, o katerem to Sodišče ni odločilo, čeprav bi to moralo storiti, ali pa je odločilo o pomembnem zveznem vprašanju na način, ki je v nasprotju z upoštevnimi odločbami tega sodišča.“

[17] Primerjava z ameriškim mehanizmom preizkusa *certiorari*: Giannini, L. J., „Access Filters and the Institutional Performance of the Supreme Courts“, International Journal of Procedural Law, zv. 12, 2022, str. 190, zlasti str. 218.

[18] Za podobno ugotovitev v zvezi s Sodiščem v okviru postopka preverjanja na podlagi člena 256 PDEU glej Brkan, M., „La procédure de réexamen devant la Cour de justice: vers une efficacité accrue du nouveau règlement de procédure“ v Mahieu, S. (ur.), *Contentieux de l'Union européenne: Questions choisies*, Larcier, 2014, str. 489. Glej tudi Rousselot, R., „La procédure de réexamen en droit de l'Union européenne“, Cahiers de droit européen, 2014, str. 535.

38. Mehanizem za filtriranje pritožb po mojem mnenju prav tako krepi vlogo Splošnega sodišča. V vseh primerih, v katerih Sodišče ne dopusti pritožbe, Splošno sodišče postane sodišče zadnje stopnje v zadevah med zasebnimi strankami in organi EU na številnih področjih (vključno z intelektualno lastnino), zato je razlaga upoštevnega prava, ki jo je podalo Splošno sodišče, zavezujoča v vsej EU.

B. Vprašanja, ki upravičujejo dopustitev te pritožbe

39. Iz sklepa o dopustitvi pritožbe izhaja,[19] da ima izpodbijana sodba morda precedenčno vrednost za prihodnje primere v zvezi s prednostnimi pravicami, prav tako pa postavlja pomembna vprašanja za pravo Unije na področju zunanjih odnosov in horizontalne razdelitve pristojnosti med sodiščema Unije in drugimi evropskimi institucijami. Zato je Sodišče ugotovilo, da se s to pritožbo odpirajo vprašanja, ki so pomembna za enotnost, doslednost „in“ razvoj prava Unije.

40. Menim, da se v tej zadevi postavljata dva sklopa vprašanj, ki upravičujeta njeno dopustitev po mehanizmu za filtriranje pritožb.

41. Prvi sklop vprašanj se nanaša na uporabo mednarodnih sporazumov, ki so zavezujoči za EU, pred sodiščema Unije. Podrobneje, eno od vprašanj se nanaša na razmerje med neposrednim in razlagalnim učinkom teh sporazumov. V obravnavani zadevi EUIPO trdi, da je Splošno sodišče zapolnilo (neobstoječo) praznino v upoštevni zakonodaji Unije (Uredba št. 6/2002), ker je pripisalo neposredni učinek Pariški konvenciji (ki jo je razlagalo napačno). EUIPO meni, da Pariška konvencija v pravnem redu EU nima neposrednega učinka. Hkrati pa EUIPO ne zanika njenega morebitnega razlagalnega učinka. Sodišče je zato pozvano, naj pojasni, kdaj ima mednarodni sporazum neposredni učinek in ali ima lahko razlagalni učinek, če nima neposrednega učinka.

42. Drugo vprašanje, ki se postavlja v zvezi z uporabo mednarodnih sporazumov, se nanaša na omejitve skladne razlage in na vprašanje, ali so te omejitve enake, kadar gre za razlago prava Unije v skladu z mednarodnimi sporazumi in za razlago nacionalnega prava v skladu s pravom Unije. To vprašanje se postavlja zaradi trditev EUIPO, da je Splošno sodišče prekoračilo omejitve *contra legem*. Sodišče je torej v tej zadevi pozvano, naj odloči, ali gre pri ugotovitvi praznine v določbi prava Unije za uporabo skladne razlage.

43. Drugi niz vprašanj, ki upravičujejo dopustitev pritožbe, pa se nanaša na razlago Pariške konvencije. V obravnavani zadevi EUIPO trdi, da je Splošno sodišče napačno razlagalo to konvencijo. Pariška konvencija ne določa prednostne pravice za poznejšo prijavo modela na podlagi prejšnje prijave patenta. Prav tako ne vsebuje splošnega pravila, v skladu s katerim je rok za uveljavljanje prednostne pravice odvisen od narave prejšnje pravice. S tem se postavlja vprašanje, katero vodilno načelo naj Sodišče uporabi pri razlagi Pariške konvencije in drugih mednarodnih sporazumov.

[19] Glej sklep z dne 10. decembra 2021, EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann (C-382/21 P, EU:C:2021:1050, točke od 31 do 34). Glej tudi točke od 13 do 19 tega sklepa v zvezi s trditvami EUIPO.

IV. Analiza

44. EUIPO ob podpori Komisije navaja en sam pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 41(1) Uredbe št. 6/2002. Pritožbeni razlog je razdeljen na tri zahtevke. V okviru prvega trdi, da je Splošno sodišče razlagalo Uredbo št. 6/2002 *contra legem*. V okviru drugega navaja, da je Splošno sodišče pripisalo neposredni učinek Pariški konvenciji, kar je v nasprotju s pravom Unije. V okviru tretjega pa trdi, da je Splošno sodišče napačno razlagalo Pariško konvencijo in PCT.

45. Prva dva zahtevka EUIPO se nanašata na uporabo Pariške konvencije pred sodiščema Unije, kar bom obravnavala v točki (A). Zaradi svojih argumentov ju bom obravnavala v obratnem vrstnem redu. Nato pa bom pod točko (B) obravnavala razlago te konvencije.

A. Uporaba Pariške konvencije pred sodiščema EU

46. Najprej je treba pojasniti, da je pravno pravilo v posameznem primeru mogoče uporabiti na različne načine.[20] Lahko se uporabi za neposredno reševanje nekaterih dejanskih stanj, ne da bi bilo pri tem treba uporabiti druga pravila ali celo izključiti uporabo ostalih pravil, ki niso v skladu s pravilom, ki ga je treba uporabiti. V pravu Unije gre v tem primeru za neposredni učinek pravila. Pravilo pa se lahko uporablja tudi posredno, če je na primer vodilno načelo za razlago drugega pravila, ki ga je treba uporabiti. V pravu Unije gre v tem primeru za posredni ali razlagalni učinek pravila. Zaradi nadaljnje razprave je pomembno ugotoviti, da oba učinka pripeljeta do enakega rezultata. Na primer, če se spor reši neposredno na podlagi direktive, je rezultat enak, kot če je isti spor rešen na podlagi nacionalnega pravila, ki se razlaga v skladu s to direktivo.

47. EUIPO in Komisija trdita, da Pariška konvencija nima neposrednega učinka. Nobeden izmed njiju ne izključuje možnosti njenega razlagalnega učinka, vendar oba menita, da razlagalni učinek v obravnavani zadevi ni mogoč, saj bi bilo zanj potrebno razlagati Uredbo št. 6/2002 *contra legem*. V prvem delu te analize predlagam, da se mednarodni sporazum bodisi uporablja (tako neposredno kot posredno) pred sodiščema Unije ali pa se ne uporablja (neposredno ali posredno). Menim, da se Pariška konvencija uporablja, zato bom v drugem delu analize preučevala vprašanje, ki ga je EUIPO postavil v zvezi z omejitvami skladne razlage.

1. Neposredni in razlagalni učinek Pariške konvencije

48. EUIPO ob podpori Komisije Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo, ker je člen 41(1) Uredbe št. 6/2002 nadomestilo z (napačno razloženimi) določbami Pariške konvencije. To pomeni priznanje neposrednega učinka člena 4 Pariške konvencije, kar je v nasprotju s sodno prakso Sodišča. Neobstoj neposrednega učinka Pariške konvencije izhaja tudi iz njenega člena 25, prav tako pa za neposredni učinek v nobenem primeru niso izpolnjeni pogoji (brezpogojnost in zadostna natančnost).

49. Družba KaiKai ne razpravlja o morebitnem neposrednem učinku Pariške konvencije, ampak trdi, da je Splošno sodišče priznalo le razlagalni učinek Pariške konvencije, ko je zapolnilo praznino v členu 41(1) Uredbe št. 6/2002 s sklicevanjem na člen 4 te konvencije.

[20] Glej v zvezi s tem sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Cruza Villalóna v zadevi Spedition Welter (C-306/12, EU:C:2013:359, točka 35).

50. Kakšen učinek ima lahko mednarodni sporazum, kot je Pariška konvencija, pred sodiščema Unije?

51. Za začetek je treba poudariti, da se vprašanje glede načina uporabe mednarodnega sporazuma v EU pojavi le, če je ta sporazum del pravnega reda Unije. Mednarodni sporazum je načeloma del pravnega reda Unije, če je EU njegova pogodbenica.[21] Ko je mednarodni sporazum del pravnega reda Unije, je zavezujoč za institucije EU in države članice[22] ter ima prednost pred sekundarno zakonodajo Unije.[23]

52. EU ni pogodbenica Pariške konvencije. Njene pogodbenice so vse države članice EU, vendar to samo po sebi ne pomeni, da je Pariška konvencija tudi del pravnega reda Unije in zavezuje njene institucije.

53. Po drugi strani pa je EU pogodbenica Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine (v nadaljnjem besedilu: sporazum TRIPS),[24] ki je eden od sporazumov STO. Sam sporazum TRIPS ne ureja prednostnih pravic. Nasprotno, njegov člen 2(1) določa:

„V zvezi z deli II, III in IV tega sporazuma države članice ravnajo v skladu s členi 1 do 12 in členom 19 Pariške konvencije."

54. Iz tega bi bilo mogoče sklepati, da mora EU prednostne pravice priznati na enak način, kot jih priznava Pariška konvencija.[25] Na podlagi obveznosti iz Sporazuma TRIPS[26] je EU torej postala vezana na člen 4 Pariške konvencije, ki se uporablja v obravnavanem primeru.

55. To pa še vedno ne da odgovora na vprašanje, ali se lahko stranka, kot je družba KaiKai, pred sodiščema Unije sklicuje na člen 4 Pariške konvencije, bodisi neposredno ali za namene razlage upoštevnega prava EU.

56. Neposredni učinek zakonske določbe ni odvisen le od njene jasnosti, ampak tudi od okvira, v katerega je umeščena ta določba. Sodišče je tako v ustaljeni sodni praksi menilo, da določba direktive ne more imeti neposrednega učinka za rešitev spora med posamezniki, čeprav je dovolj natančna in brezpogojna.[27]

[21] To je Sodišče priznalo že leta 1974. Glej sodbo z dne 30. aprila 1974, Haegeman (181/73, EU:C:1974:41, točki 4 in 5).

[22] Člen 216(2) PDEU.

[23] Glej na primer sodbo z dne 3. junija 2008, Intertanko in drugi (C-308/06, EU:C:2008:312, točka 42).

[24] Podpisan 15. aprila 1994 v Marakešu, ki je Priloga 1C k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO), in odobren s Sklepom Sveta 94/800/ES z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov, doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986–1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80).

[25] To se razlikuje od obveznosti Unije, da ne ovira obveznosti, ki so jih države članice kot pogodbenice pridobile na podlagi Pariške konvencije. Obveznost „neoviranja" izhaja iz člena 2(2) sporazuma TRIPS, ki določa, da nič v tem sporazumu ne ukinja obstoječih obveznosti, ki jih imajo pogodbenice druga do druge po Pariški konvenciji. Sodišče je ugotovilo, da EU že ima tako obveznost neoviranja drugih obveznosti držav članic v zvezi z Rimsko konvencijo za varstvo izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in radiodifuznih organizacij, katere podpisnice so države članice, ne pa tudi EU. Sodišče je menilo, da taka obveznost EU izhaja iz člena 1(1) Pogodbe Svetovne organizacije za intelektualno lastnino o izvedbah in fonogramih, katere pogodbenica je EU. Glej sodbo z dne 15. marca 2012, SCF Consorzio Fonografici (C-135/10, EU:C:2012:140, točka 50).

[26] Glej po analogiji sodbo z dne 15. novembra 2012, Bericap Záródástechnikai (C-180/11, EU:C:2012:717, točka 70). Tako razumevanje je bilo izraženo tudi v točki 15 odločbe odbora za pritožbe v obravnavani zadevi: „Za EU, ki ni članica Pariške konvencije kot medvladna organizacija, vendar je članica STO, se v skladu s členom 2(1) sporazuma TRIPS ustrezno uporablja člen 4 Pariške konvencije."

[27] Sodišče je načelo neobstoja neposrednega horizontalnega učinka ugotovilo v sodbah z dne 26. februarja 1986, Marshall (152/84, EU:C:1986:84, točka 48), in z dne 14. julija 1994, Faccini Dori (C-91/92, EU:C:1994:292, točka 20), ter je to stališče potrdilo v številnih poznejših zadevah. Glej na primer sodbi z dne 24. januarja 2012, Dominguez (C-282/10, EU:C:2012:33, točka 37), in z dne 18. januarja 2022, Thelen Technopark Berlin (C-261/20, EU:C:2022:33, točka 32).

57. Podobno neposredni učinek mednarodnega sporazuma ni odvisen le od jasnosti določb, ki posameznikom podeljujejo pravice, ampak tudi od narave zadevnega sporazuma. [28]

58. Pogodbi načeloma ne nasprotujeta temu, da se mednarodnim sporazumom prizna neposredni učinek. Sodišče je na primer priznalo neposredni učinek številnih pridružitvenih sporazumov, ne glede na to, ali so bili sprejeti za to, da pripravijo državo na prihodnji pristop k EU [29] ali ne. [30] Sodišče je priznalo tudi neposredni učinek drugih dvostranskih sporazumov, kot je Sporazum o odprtem nebu z Združenimi državami, [31] ter nekaterih določb večstranskih sporazumov, kot sta Yaoundéjska in Loméjska konvencija [32] ter Protokol o varstvu Sredozemskega morja pred onesnaževanjem iz virov na kopnem. [33]

59. Sodna praksa pa je, nasprotno, načeloma izključevala neposredni učinek sporazumov STO, in sicer zaradi njihove narave in ne zaradi nejasnosti njihovega besedila. [34]

60. Ob upoštevanju sodne prakse v zvezi s sistemom STO je sodišče načeloma prav tako izključilo neposredni učinek sporazuma TRIPS. [35]

61. Ker so nekatere določbe Pariške konvencije postale sestavni del prava Unije in EU zavezujejo na podlagi sporazuma TRIPS, je mogoče sklepati, da se tudi tem določbam načeloma ne bi smelo priznati neposrednega učinka.

62. Ko je Sodišče načeloma zavrnilo neposredni učinek sporazumov STO, je v mislih imelo njihovo naravo, zlasti prožnost in vzajemnost obveznosti, ki jih je EU prevzela do drugih pogodbenic. Sistem STO je prožen v smislu, da je njegove določbe mogoče zaobiti, prav tako pa dopušča obstoj različnih sporazumnih rešitev za reševanje sporov, ki izhajajo iz njega. [36] Ta prožnost omogoča, da se politične institucije EU (enako kot druge pogodbenice sporazumov STO) lahko odločijo za rešitve, za katere Sodišče lahko ugotovi, da niso združljive z zahtevami STO. Da bi pustilo prostor za take politične manevre, je Sodišče menilo, da mu ni treba preverjati veljavnosti ureditve EU v zvezi s pravom STO. Sodišče je uporabilo pravni pojem neposrednega učinka, namesto da bi to odločitev izrazilo kot nekakšno namerno samoobvladovanje z namenom upoštevanja razmejitev pristojnosti v okviru STO. Vendar po mojem mnenju razlog za načelno

[28] Glej zlasti sodbo z dne 8. marca 2011, Lesoochranárske zoskupenie (C-240/09, EU:C:2011:125, točka 45).

[29] Tako je na primer Sodišče priznalo neposredni učinek določb pridružitvenih sporazumov med EU in tretjimi državami, ki posameznikom podeljujejo pravice do ustanavljanja, ki jih lahko uveljavljajo pred sodišči. V zvezi s tem glej sodbi z dne 27. septembra 2001, Gloszczuk (C-63/99, EU:C:2001:488, točke od 30 do 38), in z dne 20. novembra 2001, Jany in drugi (C-268/99, EU:C:2001:616, točki 26 in 28).

[30] Glej na primer sodbi z dne 12. aprila 2005, Simutenkov (C-265/03, EU:C:2005:213, točke od 20 do 29) (v zvezi z določbami Sporazuma o partnerstvu z Rusijo), in z dne 24. novembra 2016, SECIL (C-464/14, EU:C:2016:896, točke od 99 do 109 in od 131 do 137) (v zvezi z določbami pridružitvenih sporazumov s Tunizijo in Libanonom).

[31] Glej sodbo z dne 21. decembra 2011, Air Transport Association of America in drugi (C-366/10, EU:C:2011:864, točke od 79 do 84). Sodišče je v točkah od 73 do 78 iste sodbe priznalo, da ima Kjotski protokol o podnebnih spremembah načeloma lahko neposredni učinek, vendar je zanikalo neposredni učinek upoštevnih določb, ker niso brezpogojne in dovolj natančne.

[32] Glej sodbo z dne 12. decembra 1995, Chiquita Italia (C-469/93, EU:C:1995:435, točki 34 in 35).

[33] Glej sodbo z dne 15. julija 2004, Pêcheurs de l'étang de Berre (C-213/03, EU:C:2004:464, točke od 39 do 47).

[34] Sodišče je že v sodbi z dne 12. decembra 1972, International Fruit Company in drugi (od 21/72 do 24/72, EU:C:1972:115, točki 18 in 27), menilo, da čeprav je Splošni sporazum o carinah in trgovini (GATT) zavezujoč za institucije EU, pa njegove določbe ne morejo podeliti pravic posameznikom. Sodišče je v sodbi z dne 23. novembra 1999, Portugalska/Svet (C-149/96, EU:C:1999:574, točka 47), menilo, da ustanovitev STO ne spreminja narave GATT ali drugih sporazumov na področju uporabe STO.

[35] Glej na primer sodbe z dne 14. decembra 2000, Dior in drugi (C-300/98 in C-392/98, EU:C:2000:688, točka 44); z dne 25. oktobra 2007, Develey/UUNT (C-238/06 P, EU:C:2007:635, točka 39), in z dne 15. marca 2012, SCF Consorzio Fonografici (C-135/10, EU:C:2012:140, točka 46).

[36] V zvezi z GATT glej na primer sodbi z dne 12. decembra 1972, International Fruit Company in drugi (od 21/72 do 24/72, EU:C:1972:115, točka 21), in z dne 5. oktobra 1994, Nemčija/Svet (C-280/93, EU:C:1994:367, točke od 106 do 109). V zvezi s sporazumi STO na splošno glej sodbo z dne 23. novembra 1999, Portugalska/Svet (C-149/96, EU:C:1999:574, točke od 36 do 42).

zavrnitev priznanja neposrednega učinka prava STO ni bil, da bi ta posameznikom odvzela možnost sklicevanja na mednarodne sporazume pred sodiščem, temveč da bi institucijam EU pustila prostor za politične manevre.[37]

63. Sodišče je kljub temu izvajalo svojo pristojnost sodnega nadzora zakonodaje Unije v zvezi s pravom STO, kadar je menilo, da zakonodajalec Unije ni nameraval izkoristiti politične prožnosti, ki jo dopušča sistem STO. V takem položaju sodni nadzor ne bi posegal v politično diskrecijo, ki se zahteva na ravni STO.[38]

64. Zato je mogoče razlikovati med dvema različnima položajema, od katerih je odvisna neposredna uporaba prava STO. V prvem položaju, ki ga predstavljajo zadeve, kot je Nakajima,[39] Sodišče meni, da je bila upoštevna zakonodaja Unije sprejeta zaradi izpolnitve zaveze, ki temelji na STO. „Zaradi izpolnitve zaveze“ se nanaša na položaj, v kateri je za izpolnitev obveznosti STO potrebno sprejeti nadaljnje izvedbene ukrepe, zajema pa tudi položaje, v katerih se je zakonodajalec Unije odločil uskladiti svojo zakonodajo (obstoječo ali novo) s svojimi obveznostmi v okviru STO. V drugem položaju, ki ga predstavljajo zadeve, kot je Rusal Armenal,[40] pa Sodišče meni, da je zakonodajalec Unije morda želel sprejeti posebno rešitev EU, ne glede na njene obveznosti v okviru STO. To ne pomeni, da rešitev EU ni skladna s pravom STO, ampak le, da je sprejeta, ne da bi se poskušala prilagoditi obveznostim STO.

65. Oba položaja se medsebojno izključujeta. Z drugimi besedami in kot sem predhodno že navedla na drugem mestu,[41] je mogoče uporabiti bodisi zadevo Nakajima bodisi zadevo Rusal Armenal.

66. V obravnavani zadevi Komisija trdi, da iz člena 41(1) Uredbe št. 6/2002 ni mogoče sklepati, da je zakonodajalec EU želel, da člen 4 Pariške konvencije postane standard EU v zvezi z roki za uveljavljanje prednostne pravice, na katere se je mogoče sklicevati ob prijavi modelov Skupnosti.[42] Namesto tega je EU sprejela svojo rešitev: ob prijavi modela Skupnosti lahko oseba uveljavlja prednostno pravico, ki temelji na prejšnji prijavi modela ali uporabnega modela, za to pa ima na voljo obdobje šestih mesecev. Na ta način je zakonodajalec Unije po trditvah EUIPO namenoma izključil vse ostale vrste prejšnjih prijav, vključno s prijavo patenta. Po njegovem mnenju je ta rešitev v skladu s Pariško konvencijo, čeprav ne bi bilo pomembno, če temu ne bi bilo tako, saj izraža jasno voljo zakonodajalca Unije, Sodišče pa bi tej volji nasprotovalo, če bi uporabilo drugačno rešitev. Z drugimi besedami, gre za položaj v zadevi Rusal Armenal, ne pa za položaj v zadevi Nakajima. Zato ni nobenega razloga za priznanje neposrednega učinka Pariške konvencije.

67. S tem se ne strinjam. Člen 41(1) Uredbe 6/2002 je treba razlagati kot izraz volje zakonodajalca EU, da ga uskladi s členom 4 Pariške konvencije. Prvič, besedilo člena 41 Uredbe 6/2002 je skoraj enako kot besedilo člena 4 Pariške konvencije, kar je Sodišče tudi samo priznalo.[43] To kaže na

[37] Glej moje sklepne predloge v zadevi Changmao Biochemical Engineering/Komisija (C-123/21 P, EU:C:2022:890, točke od 37 do 43, 56 in 57). Sodba v tej zadevi še ni bila izdana.

[38] V zvezi s tem glej moje sklepne predloge v zadevi Changmao Biochemical Engineering/Komisija (C-123/21 P, EU:C:2022:890, točke 46, 59 in 60).

[39] Glej sodbo z dne 7. maja 1991, Nakajima/Svet (C-69/89, EU:C:1991:186; v nadaljevanju: Nakajima). Glej tudi sodbo z dne 22. junija 1989, Fediol/Komisija (70/87, EU:C:1989:254).

[40] Glej sodbo z dne 16. julija 2015, Komisija/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494; v nadaljevanju: Rusal Armenal).

[41] Glej moje sklepne predloge v zadevi Changmao Biochemical Engineering/Komisija (C-123/21 P, EU:C:2022:890, točka 64).

[42] V zvezi s tem Komisija primerja člen 25(1)(g) Uredbe št. 6/2002, ki se izrecno sklicuje na člen 6b Pariške konvencije in s tem izraža namen za izvajanje te določbe Pariške konvencije.

[43] Glej sodbo z dne 5. julija 2018, Mast-Jägermeister/EUIPO (C-217/17 P, EU:C:2018:534, točka 56).

namen zakonodajalca, da uskladi Uredbo št. 6/2002 s tem mednarodnim sporazumom.[44] Drugič pa se zdi, da je zakonodajalec s tem, ko je vključil prijavo uporabnega modela poleg prijave modela, želel dati učinek členu 4(E)(1) Pariške konvencije. Prav tako se zdi, da to izhaja iz pripravljalnega gradiva za Uredbo št. 6/2002, v katerem je Komisija spremenila svoj prvotni predlog, da bi ga prilagodila členu 4(E)(1) Pariške konvencije.[45]

68. Glede na navedeno menim, da v okoliščinah obravnavane zadeve narava Pariške konvencije, ki je bila v pravo Unije uvedena s sporazumom TRIPS, ne preprečuje njenega neposrednega učinka. S členom 41(1) Uredbe št. 6/2002 je zakonodajalec Unije želel uskladiti pravo modelov Unije s Pariško konvencijo glede obstoja in trajanja prednostnih pravic. Obravnavana zadeva je torej primerljiva s položajem v zadevi Nakajima in ne s položajem v zadevi Rusal Armenal.

69. Prav tako se ne strinjam s trditvami EUIPO in Komisije, da člen 25(1) Pariške konvencije preprečuje njen neposredni učinek. Ta določba je naslovljena „Uporaba konvencije na nacionalni ravni“ in določa: „Vsaka država, ki je pogodbenica te konvencije, se zavezuje, da bo v skladu s svojo ustavo sprejela potrebne ukrepe za zagotovitev izvajanja te konvencije.“ Po mojem mnenju ta določba od pogodbenic zahteva le, da sprejmejo vse potrebne ukrepe v skladu s svojimi ustavami. Za države, katerih ustave za razmerja med njihovimi pravnimi redi in mednarodnim pravom določajo predvsem dualistični sistem, to lahko pomeni, da morajo Pariško konvencijo preoblikovati v notranji vir prava, če želijo zagotoviti njen učinek. Kot sem že pojasnila, pa Pogodbi načeloma ne izključujeta neposrednega učinka mednarodnih sporazumov, ki zavezujejo EU. Čeprav res lahko nekatere določbe Pariške konvencije zahtevajo sprejetje dodatnih ukrepov zakonodajalca Unije, pa imajo lahko določbe, ki se lahko izvajajo brez dodatnih odločitev, neposredni učinek. Zakonodajalec Unije ni imel namena izkoristiti prožne narave sporazuma TRIPS, temveč se je odločil uskladiti svojo zakonodajo glede prednostnih pravic z rešitvami, ki jih ponuja Pariška konvencija, zato je neposredni učinek teh pravil Pariške konvencije odvisen od tega, ali izpolnjujejo običajna merila glede zadostne natančnosti in brezpogojnosti. Razlago upoštevnih pravil Pariške konvencije bom obravnavala v točkah od 94 do 140 teh sklepnih predlogov.

70. Na tem mestu je treba obravnavati še eno vprašanje. Družba KaiKai trdi, da je Splošno sodišče s tem, ko je zapolnilo zakonodajno praznino, Pariški konvenciji priznalo razlagalni učinek in ne neposrednega. V tem pogledu se strinjam z družbo KaiKai. Zato je treba zavrniti trditev EUIPO, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je Pariški konvenciji (zaradi napačne razlage) dalo neposredni učinek, vendar ne zato, ker konvencija v obravnavani zadevi nima neposrednega učinka, ampak zato, ker je Splošno sodišče ni uporabilo neposredno, temveč ker jo je uporabilo kot vodilno načelo za razlago.

71. Čeprav EUIPO zavrača možnost neposrednega učinka Pariške konvencije, ne nasprotuje njenemu morebitnemu razlagalnemu učinku. Zaradi tega pa se pojavi naslednje vprašanje.

72. Če gre namreč, kot trdita EUIPO in Komisija, res za položaj, kakršen je bil v zadevi Rusal Armenal, in ni mogoče priznati neposrednega učinka Pariške konvencije zaradi želje po ohranitvi prostora za politične manevre, ki ga imajo institucije EU na podlagi sporazuma TRIPS, vključno

[44] Glej v zvezi s tem sodbo z dne 20. januarja 2022, Komisija/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, točki 30 in 34), v kateri je Sodišče menilo, da podobnost izrazov v zakonodaji Unije in mednarodnem sporazumu vodi do ugotovitve, da je zakonodajalec Unije nameraval izvajati ta sporazum.

[45] Glej spremenjeni predlog Komisije glede Uredbe Sveta o modelih Skupnosti, COM(2000) 660 final, 20. oktober 2000, Obrazložitveni memorandum, naslov IV, oddelek 2: Prednost („Novi odstavek 1a člena 43 zagotavlja skladnost Uredbe o modelih Skupnosti s členom 4(E) Pariške konvencije“).

z možnostjo odstopanja od zahtev Pariške konvencije pri ureditvi v zvezi z modeli Skupnosti, zakaj bi si Sodišče potem sploh moralo prizadevati za razlago upoštevne zakonodaje Unije v skladu s Pariško konvencijo?

73. Kot sem opozorila že na samem začetku (glej točko 46 teh sklepnih predlogov), je končni rezultat enak, če Sodišče uspešno razlaga zakonodajo Unije v skladu z mednarodnim sporazumom, kot če ima ta sporazum neposredni učinek. Če Sodišče ne prizna neposrednega učinka konvencije, ker želi ohraniti prostor za politične manevre institucij EU in odstopiti od mednarodne obveznosti, potem isti razlogi veljajo tudi za neuporabo skladne razlage.

74. Če je obveznost skladne razlage naložena nacionalnim sodiščem, gre za daljnosežno obveznost, da sodišča storijo vse v svoji moči, da pri razlagi nacionalnega prava dosežejo rezultat, ki ga zahteva pravo Unije. [46] Ta obveznost zahteva skladno razlago ne le nacionalnega zakona, ki se sprejme zaradi izvajanja prava Unije (običajno direktive), ampak tudi katerega koli drugega nacionalnega zakona, vključno z obstoječimi pravili. [47]

75. Če torej to prenesemo na razmerje med zakonodajo Unije in mednarodnimi sporazumi, bi obveznost skladne razlage veljala za vso zakonodajo Unije, ne glede na to, ali je sprejeta posebej za izvajanje mednarodne zaveze ali ne. Z drugimi besedami, sodišči Unije bi morali zakonodajo Unije razlagati v skladu z mednarodnim sporazumom tako v položaju v zadevi Nakajima, kot tudi v položaju v zadevi Rusal Armenal. Če bi bila sodiščema Unije naložena obveznost, da storita vse, kar je v njuni moči, da zakonodaji Unije pripišeta enak pomen, kot se zahteva z mednarodnim sporazumom, in to kljub načelni izključitvi neposrednega učinka, bi bilo to v nasprotju z namenom te izključitve.

76. Če je razlog za izključitev neposrednega učinka Pariške konvencije v obravnavani zadevi, da zakonodajalec Unije lahko izključi uporabo prejšnje prijave patenta kot podlago za uveljavljanje prednostne pravice za poznejši model Skupnosti, potem nima smisla vztrajati, naj Sodišče kljub temu razlaga Uredbo št. 6/2002 tako, da bo doseglo takšen rezultat.

77. Če se Sodišče torej ne strinja z mojo presojo, da ima Pariška konvencija lahko neposredni učinek v obravnavani zadevi, ker zakonodajalec Unije ni nameraval uskladiti Uredbe št. 6/2002 s to konvencijo, ampak je raje sprejel posebno rešitev EU (ki je lahko združljiva s Pariško konvencijo ali ne), bi moralo ugotoviti, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo že zato, ker je poskušalo doseči skladno razlago. Menim, da sta tako neposredni učinek kot obveznost skladne razlage izključena v položaju v zadevi Rusal Armenal. Iskanje praznine v zakonodaji Unije, da bi jo zapolnili z razlago, ki je skladna s Pariško konvencijo, bi moralo v tem primeru biti izključeno. Kot bom prikazala v naslednjem oddelku, gre pri skladni razlagi za posebno metodo razlage, ki zahteva ustvarjalnost, da bi dosegli rezultat, ki ga zahteva ciljno pravilo (v obravnavanem primeru člen 4 Pariške konvencije). Zato bi jo bilo treba uporabiti izključno v položaju v zadevi Nakajima.

78. To pa me pripelje do naslednjega očitka EUIPO, da je Splošno sodišče prekoračilo meje skladne razlage.

[46] Glej na primer sodbe z dne 5. oktobra 2004, Pfeiffer in drugi (od C-397/01 do C-403/01, EU:C:2004:584, točka 119); z dne 24. januarja 2012, Dominguez (C-282/10, EU:C:2012:33, točka 27), in z dne 6. novembra 2018, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften (C-684/16, EU:C:2018:874, točka 59).

[47] Glej na primer sodbi z dne 13. novembra 1990, Marleasing (C-106/89, EU:C:1990:395, točka 8), in z dne 10. marca 2011, Deutsche Lufthansa (C-109/09, EU:C:2011:129, točka 52).

2. Omejitve obveznosti skladne razlage

79. EUIPO trdi, da je Splošno sodišče razlagalo člen 41(1) Uredbe št. 6/2002 *contra legem*. V besedilo te določbe je vstavilo pojma „patent“ in „dvanajst mesecev“, čeprav njeno nedvoumno besedilo dopušča le modele in uporabne modele ter določa šestmesečni rok za uveljavljanje prednostne pravice.

80. Družba KaiKai trdi, da besedilo člena 41(1) Uredbe št. 6/2002 ni izčrpno. Po njenem mnenju je Splošno sodišče pravilno ugotovilo obstoj praznine, ki jo je treba zapolniti, in to, da ta določba ne vsebuje specifičnih pravil v zvezi s trajanjem roka za uveljavljanje prednostne pravice, ki temelji na prijavi patenta. Družba KaiKai je na obravnavi poudarila, da v tej zadevi ne gre za razlago *contra legem* – člen 41(1) Uredbe št. 6/2002 v svojem besedilu namreč ne izključuje uporabe drugih vrst pravic intelektualne lastnine kot podlage za prednostno pravico.

81. V notranjih zadevah je Sodišče s sodbo v zadevi Pupino [48] najprej priznalo obstoj omejitve *contra legem* pri obveznosti nacionalnih sodišč, da najdejo rešitve, ki so skladne s pravom Unije. Sodišče pa zaenkrat še ni pojasnilo pomena te omejitve. Vendar se zdi, da si EUIPO to omejitev razlaga tako, da sodišča ne smejo nasprotovati jasnemu in nedvoumnemu besedilu. [49]

82. V zvezi s tem EUIPO trdi, da je zakonodajalec Unije izčrpno in jasno uredil položaje, v katerih je mogoče uveljavljati prednostno pravico za poznejšo prijavo modela Skupnosti, prijav patentov pa med njimi ni. [50] V tej določbi ni pravne praznine. Splošno sodišče je z ugotovitvijo take pravne praznine podalo razlago *contra legem* člena 41(1) Uredbe št. 6/2002.

83. Ali je ugotovitev take praznine res *contra legem*, je po mojem mnenju odvisno od okvira razlage, ki ga uporablja sodišče. Če Pariška konvencija, ki zavezuje EU prek sporazuma TRIPS, ne bi obstajala ali ne bi bila upoštevna, [51] potem Splošno sodišče ne bi imelo nobenega razloga za ugotovitev pravne praznine. Vendar pa bi bila ugotovitev pravne praznine lahko rešitev v okviru skladne razlage s Pariško konvencijo. Skladna razlaga je razlaga, katere namen je po eni strani določiti smisel določbe in po drugi najti specifično rešitev, ki ustreza zahtevam ciljnega pravila.

84. EUIPO na podlagi besedila člena 41(1) Uredbe št. 6/2002 trdi, da so prijave patenta jasno in nedvoumno izključene kot veljavna podlaga za prednostno pravico na podlagi te določbe. Ali je to res? Kot pravilno trdi družba KaiKai, nobena izmed določb Uredbe št. 6/2002 izrecno ne izključuje prijave patenta. Prav tako, kot je ocena lepote odvisna od tega, kdo jo presoja, je tudi stopnja dvoumnosti odvisna od tega, kdo jo razlaga.

85. Člen 41(1) Uredbe 6/2002 namreč izrecno vključuje le dve vrsti prejšnjih prijav: (i) prijavo modela, in (ii) prijavo uporabnega modela. Če določbo obravnavamo ločeno, ni razloga za sklepanje, da je zakonodajalec Unije „pozabil“ urediti prejšnje prijave patenta.

[48] Glej sodbo z dne 16. junija 2005 (C-105/03, EU:C:2005:386, točka 47). Glej na primer tudi sodbi z dne 1. avgusta 2022, Sea Watch (C-14/21 in C-15/21, EU:C:2022:604, točka 84), in z dne 27. aprila 2023, M. D. (Prepoved vstopa na Madžarsko) (C-528/21, EU:C:2023:341, točka 99).

[49] V zvezi s tem se EUIPO sklicuje na sodbi z dne 8. decembra 2005, ECB/Nemčija (C-220/03, EU:C:2005:748, točka 31), in z dne 28. februarja 2008, Carboni e derivati (C-263/06, EU:C:2008:128, točka 48).

[50] To stališče je izraženo tudi v točki 6.2.1.1 Smernic EUIPO za preizkus registriranih modelov Skupnosti z dne 31. marca 2023 (v nadaljevanju: smernice EUIPO), podobno kot v različici z dne 1. oktobra 2018 v upoštevnem obdobju: „Zahteva za priznanje prednostne pravice, ki temelji na prejšnji prijavi patenta, se načeloma zavrne.“

[51] Če obstaja razlog za izključitev neposrednega učinka Pariške konvencije, se po mojem mnenju ne more uporabljati za namene razlage.

86. Vendar se razlaga spremeni, če umestimo Uredbo št. 6/2002 v okvir zavez iz Pariške konvencije, ki jih je EU sprejela s sporazumom TRIPS, in sprejmemo razlago, da ta konvencija zahteva obstoj možnosti uporabe prednostne pravice za prijavo modela na podlagi prejšnje prijave patenta. V takšnih okoliščinah se zdi, da gre pri neobstoju navedbe patentov za opustitev zakonodajalca Unije. V okviru skladne razlage mora sodišče popraviti morebitne spreglede zakonodajalca. Tako Splošnemu sodišču ne bi smeli preprečiti, da ugotovi pravno praznino, ki temelji na domnevni zahtevi iz Pariške konvencije, da dopusti prednostno pravico na podlagi prejšnjega patenta in poznejšega modela. Ugotovitev pravne praznine je po mojem mnenju sprejemljiva tehnika v okviru skladne razlage.

87. Kaže, da to velja vsaj za notranja vprašanja razlage nacionalnega prava v skladu s pravom Unije. Kot sem že pojasnila (glej točko 74 teh sklepnih predlogov), je obveznost skladne razlage v nacionalnih zadevah, ki velja za nacionalna sodišča, daljnosežna. V tem okviru je Sodišče le stežka sprejelo stališča nacionalnih sodišč, da bi bila drugačna razlaga nacionalnega prava *contra legem*. Sodišče je zahtevalo, naj bodo nacionalna sodišča za dosego ciljnega rezultata še bolj ustvarjalna kot sicer v nacionalni praksi,[52] in celo, naj odstopijo od ustaljene sodne prakse za razlago zadevnega nacionalnega pravila.[53] Zahtevana ustvarjalnost pa vključuje ugotavljanje pravnih praznin.[54]

88. Vendar, ali bi morali sodišči Unije pri razlagi zakonodaje Unije v skladu z mednarodnimi zavezami EU uporabljati enako stopnjo ustvarjalnosti?

89. Sodišče je obveznost skladne razlage v notranjih zadevah utemeljilo tako, kot je navedeno v nadaljevanju. Nacionalna sodišča kot sodišča držav članic zavezuje obveznost lojalnosti, ki jo danes določa člen 4(3) PEU in se imenuje načelo lojalnega sodelovanja.[55] Nacionalna sodišča so torej zavezana, da v okviru svojih pristojnosti, torej razlage prava, dosežejo rezultate, ki jih zahteva pravo Unije. Poleg tega bi zaradi iste dolžnosti lojalnosti za državo članico kot zakonodajalca morala veljati domneva, da ne namerava kršiti prava Unije. Iz tega je mogoče sklepati, da je vsa nacionalna zakonodaja, ki je bila sprejeta pred pravom Unije in po njem, skladna s pravom Unije, če ni določeno drugače.[56] Za nacionalna sodišča to pomeni, da ne delujejo v nasprotju z voljo zakonodajalca, če nacionalno pravo razlagajo v skladu s pravom Unije.

90. Čeprav je v skladu s členom 216(2) PDEU ali mednarodnim načelom *pacta sunt servanda* EU zavezana s svojimi mednarodnimi obveznostmi, pa ta zaveza ne izhaja iz iste obveznosti lojalnosti, ki je ustavne narave[57] in obstaja za države članice v skladu s členom 4(3) PEU. Domneva, da zakonodajalec Unije ni nameraval kršiti mednarodnih zavez EU, ne more biti enako trdna kot je ista domneva v notranjih zadevah.

[52] Glej za opazen primer sodbo z dne 24. januarja 2012, Dominguez (C-282/10, EU:C:2012:33, točke od 25 do 31).

[53] Glej na primer sodbi z dne 17. aprila 2018, Egenberger (C-414/16, EU:C:2018:257, točka 72), in z dne 5. septembra 2019, Pohotovosť (C-331/18, EU:C:2019:665, točka 56).

[54] To je edini način, na katerega lahko pojasnim položaj v zadevi Marleasing. V zvezi s tem glej rešitev, predlagano v sklepnih predlogih generalnega pravobranilca W. van Gervena v zadevi Marleasing (C-106/89, EU:C:1990:310, točka 10).

[55] Ko se je Sodišče prvič sklicevalo na to obveznost, da bi utemeljilo obveznost skladne razlage, je bila upoštevna določba člen 5 Pogodbe EGS (glej sodbo z dne 10. aprila 1984, von Colson in Kamann (14/83, EU:C:1984:153, točka 26); glej tudi sodbo z dne 14. julija 1994, Faccini Dori (C-91/92, EU:C:1994:292, točka 26)).

[56] Če država članica ne prenese direktive, lahko nacionalna sodišča ugotovijo, da je zakonodajalec menil, da obstoječa zakonodaja v državi že izpolnjuje pravno obveznost, ki izhaja iz direktive.

[57] V zvezi s tem glej Temple Lang, J., „Community Constitutional Law: Article 5 EEC Treaty“, Common Market Law Review, zv. 27, 1990, str. 645, in Temple Lang, J., „The duties of cooperation of national authorities and Courts under Article 10 EC: two more reflections“, European Law Review, zv. 26, 2001, str. 84.

91. To lahko potrdi stališče, da je obveznost razlage prava Unije v skladu z mednarodnimi sporazumi manj daljnosežna. V zvezi s tem bi bilo ob pomanjkanju jasnega dokaza glede namena zakonodajalca Unije, da bo spoštoval mednarodne zaveze EU, ugotovitev praznine v sklopu skladne razlage prava Unije z mednarodnimi sporazumi morda lažje opredeliti kot razlago *contra legem*. Vsekakor pa je omejitev *contra legem* skladne razlage treba razlagati v vsakem primeru posebej.

92. Zakonodajalec Unije je pri urejanju prednostnih pravic v zvezi s prijavami modelov Skupnosti uporabil skoraj enako besedilo kot Pariška konvencija, zato menim, kot sem že pojasnila (glej točko 68 teh sklepnih predlogov), da je obravnavano zadevo mogoče opredeliti kot položaj v zadevi Nakajima, čeprav zakonodajalec nikjer v Uredbi št. 6/2002 ni izrecno izrazil namena, da bo upošteval pravila za prednostno pravico iz te konvencije. Zato bi bila ugotovitev praznine v Uredbi št. 6/2002 upravičena, prav tako pa ne bi šlo za razlago *contra legem*, če bi Pariška konvencija dejansko jasno zahtevala dvanajstmesečni rok za uveljavljanje prednostne pravice. Splošno sodišče zato ni storilo napake, ker je Uredbo št. 6/2002 skušalo razlagati v skladu s Pariško konvencijo.

93. Vendar menim, da Pariška konvencija ne vsebuje takega pravila, ki zahteva dvanajstmesečni rok za uveljavljanje prednostne pravice, sploh pa ne tako jasnega pravila, zato je Splošno sodišče napačno razlagalo to konvencijo. S tem prehajam na zadnji del sklepnih predlogov.

B. Razlaga Pariške konvencije

94. Stranki se ne strinjata glede dveh glavnih vprašanj v zvezi z razlago Pariške konvencije.

95. Prvič, EUIPO ob podpori Komisije trdi, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da Pariška konvencija dovoljuje prejšnjo prijavo patenta kot podlago za poznejšo prijavo modela. Družba KaiKai trdi, da je Splošno sodišče pravilno razlagalo to konvencijo.

96. Drugič, EUIPO trdi, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da Pariška konvencija določa splošno pravilo, v skladu s katerim prejšnja pravica določa trajanje roka za uveljavljanje prednostne pravice ter da člen 4(E)(1) Pariške konvencije pomeni izjemo od tega pravila. Zato EUIPO meni, da je Splošno sodišče ravnalo napačno, ko je ugotovilo, da je družba KaiKai upravičena do dvanajstmesečnega roka za uveljavljanje prednostne pravice. Družba KaiKai zagovarja razlago Splošnega sodišča.

97. Po mojem mnenju je Splošno sodišče pravilno presodilo, da Pariška konvencija dopušča zahtevo za priznanje prednostne pravice na podlagi kombinacije prejšnje prijave patenta in poznejše prijave modela. Vendar pa je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je priznalo dvanajstmesečni rok za uveljavljanje prednostne pravice, kadar zahteva za priznanje prednostne pravice za model Skupnosti temelji na prejšnji prijavi patenta.

98. Preden predstavim svoje razloge za tako razlago Pariške konvencije, bom na kratko preučila metode, ki bi jih Sodišče moralo uporabiti za razlago mednarodnega sporazuma, kot je Pariška konvencija.

1. Metode razlage mednarodnega sporazuma

99. Mednarodno pravo (vključno s pravom STO kljub obstoju njegovega mehanizma za reševanje sporov) nima sodne institucije, ki bi bila pristojna za razlago določb mednarodnih sporazumov in bi imela moč glavne avtoritete, ki zavezuje vse ostale udeležence. Tako mednarodno pravo v nasprotju s pravnim redom Unije nima mehanizma, ki bi zagotavljal enotno razlago.

100. Eno od orodij za ublažitev problema heterogene razlage mednarodnih sporazumov je Dunajska konvencija o pogodbenem pravu (v nadaljnjem besedilu: Dunajska konvencija), ki vsebuje pravila razlage mednarodnih sporazumov.[58] Čeprav EU ni pogodbenica te konvencije, pa gre pri njenih pravilih za kodifikacijo mednarodnega običajnega prava[59] in bi jih EU morala uporabljati pri razlagi mednarodnih sporazumov.[60]

101. Člen 31(1) Dunajske konvencije določa naslednje splošno pravilo razlage: „Pogodba se razlaga v dobri veri v skladu z običajnim pomenom, ki ga je treba pripisati izrazom v pogodbi v njihovem okviru ter ob upoštevanju njenega cilja in namena.“ Člen 31, od (2) do (4), te konvencije vsebuje dodatna pojasnila, člen 32 navedene konvencije pa določa nekatera dodatna razlagalna pravila.

102. Menim, da se razlagalna pravila, ki jih določa Dunajska konvencija, bistveno ne razlikujejo od običajnih metod razlage, ki jih uporablja Sodišče. Zato bi moralo Sodišče pri razlagi Pariške konvencije upoštevati njeno besedilo, njen okvir in namen, zaradi katerega je bila ta konvencija sploh sprejeta. Vendar bi moralo biti izhodišče besedilo, okvir in namen tega mednarodnega sporazuma, ne pa način izvajanja sporazuma s strani EU. Čeprav je torej zakonodajalec Unije v dobri veri razumel, da Pariška konvencija ne omogoča kombinacije na podlagi prejšnjega patenta in poznejšega modela, in se je zato odločil, da kot vir prednostnih pravic za modele Skupnosti prizna le prejšnje modele in uporabne modele, to še ne pomeni, da je tako razumevanje Pariške konvencije tudi pravilno.[61]

103. S tega vidika bom zdaj obravnavala obe sporni točki.

2. Prejšnja prijava patenta kot vir prednostnih pravic za poznejšo prijavo modela

a) Uvodna pojasnila

104. Zaščita intelektualne lastnine je teritorialne narave, kar pomeni, da velja le na ozemlju države (ali regije), ki jo podeljuje. Za tiste vrste pravic intelektualne lastnine, za katere je potrebna registracija, kot so patenti, uporabni modeli in modeli, to pomeni, da je varstvo veljavno le na ozemlju, na katerem je pristojen zadevni registracijski organ, ki ga je odobril.

[58] Podpisana na Dunaju 23. maja 1969 (Recueil des traités des Nations unies, zv. 1155, str. 331).

[59] V zvezi s tem glej resolucijo Generalne skupščine Združenih narodov, sprejeto dne 20. decembra 2018, A/RES/73/202, „Nadaljnji sporazumi in poznejša praksa o razlagi pogodb“, zaključek 2, točka 1, v skladu s katero se člena 31 in 32 Dunajske konvencije uporabljata tudi kot mednarodno običajno pravo.

[60] Glej na primer sodbi z dne 25. februarja 2010, Brita (C-386/08, EU:C:2010:91, točki 42 in 43), in z dne 14. julija 2022, ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft (C-500/20, EU:C:2022:563, točka 56).

[61] Drugi pravni sistemi, na primer Nemčija, Švica in ZDA, uporabljajo drugačen pristop. V zvezi s tem glej Hartwig, H., „Claiming priority under the Community design scheme“, v Hartwig, H. (ur.), *Research Handbook on Design Law*, Edward Elgar, 2021, str. 250, zlasti str. 253–255.

105. Oseba, ki želi zaščititi svoj izum, model ali znamko, pod katero se izdelek prodaja, mora zaprositi za varstvo v vsaki posamezni državi ali regiji. Da bi ublažili težave, povezane s teritorialnostjo varstva intelektualne lastnine, je Pariška konvencija uvedla sistem prednostnih pravic. Ta sistem sicer ne odpravlja potrebe po iskanju varstva na vsakem želenem ozemlju, ampak „zagotovi čas“, v katerem oseba lahko zaprosi za varstvo, preden to storijo morebitni konkurenti. Ta čas, imenovan rok za uveljavljanje prednostne pravice, lahko traja šest ali dvanajst mesecev in začne teči z dnem pravilne vložitve prve prijave.

106. Poleg teritorialnosti pa pride do dodatnega zapleta pri varstvu intelektualne lastnine zaradi razlik v vrstah pravic intelektualne lastnine. Države različno opredeljujejo pomene določenih vrst pravice intelektualne lastnine, prav tako pa vse države ne zagotavljajo enakih vrst pravic intelektualne lastnine. Tako 11 držav članic EU očitno priznava uporabne modele kot ločeno obliko pravice intelektualne lastnine.[62] Poleg tega so podobne vrste pravic intelektualne lastnine pogosto različno poimenovane. Varstvo modela v Evropi je na primer še najbolj podobno varstvu oblikovnega patenta v Združenih državah.[63] Celo izraz „model Skupnosti“ na ravni EU ni poenoten. Tako se angleška različica Uredbe št. 6/2002 sklicuje na „Community designs“, medtem ko se francoska različica sklicuje na „dessins ou modèles communautaires“.[64]

b) Prijava na podlagi PCT

107. PCT, v skladu s katerim je družba KaiKai vložila prijavo, na podlagi katere je od EUIPO zahtevala priznanje prednostne pravice v obravnavani zadevi, pomeni mednarodna prizadevanja za olajšanje dela izumiteljev.

108. PCT je mednarodni sporazum, ki je bil sklenjen leta 1970 in je začel veljati leta 1978. Trenutno ima 157 držav podpisnic, vključno z vsemi 27 državami članicami EU, vendar med njimi ni Evropske unije. Gre za poseben sporazum iz področja uporabe Pariške konvencije, ki ga upravlja Svetovna organizacija za intelektualno lastnino. PCT predvideva vložitev „mednarodne prijave“ za varstvo izumov.[65] Ko je vložena taka mednarodna prijava, jo je mogoče razlagati kot prijavo patenta, uporabnega modela in drugih vrst varstva izumov, kot so spričevala izumiteljev in uporabna spričevala.[66] Po mednarodni fazi postopka, ki ne more pripeljati do podelitve varstva, mora oseba, ki je vložila prijavo za mednarodno varstvo, sprožiti še postopek na nacionalni ravni, v katerem ta oseba zaprosi za ustrezno obliko varstva v vsaki državi ali regiji posebej. Namen mednarodne prijave je zlasti določitev datuma vložitve prijave z namenom pridobitve prednostnih pravic.

62 Med te države članice EU spadajo Češka, Danska, Nemčija, Španija, Italija, Madžarska, Avstrija, Poljska, Portugalska, Slovaška in Finska. Glej smernice EUIPO, navedene v opombi 50 teh sklepnih predlogov, točka 6.2.1.1.

63 V skladu s US Patent and Trademark Office Manual of Patent Examining Procedure (priročnik ameriškega urada za patente in znamke o postopku preiskave patentov), deveta izdaja, februar 2023, Oddelek 1502.01, Distinction Between Design and Utility Patents (razlika med oblikovnim in uporabnim patentom): „Izraz ‚uporabni patent‘ na splošno varuje način uporabe in delovanja izdelka (35 U.S.C. 101), medtem ko ‚oblikovni patent‘ varuje izgled izdelka (35 U.S.C. 171). Za izdelek je mogoče pridobiti tako oblikovni kot uporabni patent, če je izdelek hkrati inovativen v svoji uporabnosti in okrasnem videzu. Čeprav uporabni in oblikovni patenti zagotavljajo ločeno pravno varstvo, pa uporabne in okrasne vrednosti izdelka včasih ni mogoče zlahka ločiti. Proizvodni izdelki imajo lahko tako funkcionalne kot okrasne lastnosti.“ Glej tudi Schickl, S., „Protection of Industrial Design in the United States and in the EU: Different Concepts or Different Labels?“, The Journal of World Intellectual Property, zv. 16, 2013, str. 15.

64 Poleg tega na primer različica v hrvaškem jeziku uporablja le izraz oblika („dizajn Zajednice“), slovenska različica pa uporablja le izraz model („model Skupnosti“). Nemška različica prav tako uporablja le eno besedo („das Gemeinschaftsgeschmacksmuster“), medtem ko se španska in italijanska različica sklicujeta na oblike in modele („dibujos y modelos comunitarios“ oziroma „disegni e modelli comunitari“).

65 Glej člen 2(vii) in člen 3(1) PCT.

66 Glej člen 2(i) PCT. Člen 2(ii) PCT poleg tega določa, da sklicevanje na „patent“ lahko pomeni katero koli obliko varstva izuma iz člena 2(i).

109. EUIPO trdi, da je Splošno sodišče napačno začelo svoje razlogovanje, ker je uporabilo izraz „mednarodna prijava patenta“, ki je pravno neobstoječ izraz. Družba KaiKai je namreč vložila mednarodno prijavo v smislu PCT, in ne mednarodne prijave patenta. Kot je bilo pravkar pojasnjeno, je tako mednarodno prijavo mogoče razumeti bodisi kot prijavo patenta ali kot prijavo uporabnega modela; če stranka ne vloži prijave na nacionalni ravni, v okviru katere se določi ustrezna vrsta varstva, potem pri mednarodni prijavi tako rekoč pride do kvantnega stanja prekrivanja, saj gre hkrati za prijavo patenta in za prijavo uporabnega modela.

110. Menim, da je Splošno sodišče z uporabo izraza „mednarodna prijava patenta“ želelo poudariti, da je prijavo družbe KaiKai mogoče razumeti kot prijavo patenta, čeprav gre hkrati lahko tudi za prijavo uporabnega modela. Prav zato pa je Splošno sodišče ugotovilo, da je družba KaiKai upravičena do dvanajstmesečnega roka za uveljavljanje prednostne pravice. Če se vrnemo na terminologijo iz kvantne fizike lahko ugotovimo, da je mednarodna prijava družbe KaiKai pri Splošnem sodišču „razpadla“ v patent, istočasno pa je pri EUIPO „razpadla“ v uporabni model. Gre za enak položaj, kot če bi se EUIPO skliceval na „mednarodno prijavo uporabnega modela“. Zato trditev EUIPO, da je Splošno sodišče uporabilo neobstoječ izraz, ni upoštevna.

c) Razlogi za razlago Pariške konvencije, v skladu s katero se dovoljuje kombinacija prejšnjega patenta in poznejšega modela

111. Pariška konvencija izrecno ne določa možnosti, da bi prednostna pravica za poznejšo prijavo modela temeljila na prejšnji prijavi patenta. Vendar pa take možnosti tudi ne izključuje.

112. Besedilo člena 4(A)(1) Pariške konvencije našteva različne možnosti za prvo vlogo („prijave za patent ali registracijo uporabnega modela, industrijskega modela ali tovarniške ali trgovske znamke“), nato pa navaja, da ima oseba za namene poznejše vloge v drugih državah prednostno pravico, pri tem pa ne opredeljuje vrste take prijave. Zato je zlahka mogoče sklepati, da je katera koli od naštetih prvih vlog lahko vir prednostnih pravic za vse nadaljnje vloge.

113. Besedilo člena 4(A)(1) Pariške konvencije torej ni izčrpno. Že sam okvir, v katerega je umeščena Pariška konvencija, vključuje različne oblike pravic intelektualne lastnine po vsem svetu, zato govori v prid razlagi, ki ne daje odločilne vloge obliki ali imenu pravice intelektualne lastnine.

114. EUIPO trdi, da je Splošno sodišče napačno razlagalo splošno pravilo Pariške konvencije v zvezi z istovetnostjo predmeta. EUIPO meni, da vsaka vrsta pravice industrijske lastnine ustvarja le prednostno pravico za isto vrsto pravice, torej patent za patent, model za model in uporabni model za uporabni model.[67] Če torej izrecno ni določeno drugače, lahko samo prejšnji model povzroči nastanek prednostne pravice za poznejši model Skupnosti; patent ne izpolnjuje tega pogoja.

[67] EUIPO se v podporo trditvi, da obstaja splošno pravilo v zvezi z istovetnostjo predmeta, sklicuje na člen 4(C)(4) Pariške konvencije. V zvezi s tem je treba opozoriti, da določba ne vsebuje splošnega pravila, čeprav je uporabljen izraz „isti predmet“, ampak ureja poseben položaj, v katerem obstajata dve prejšnji prijavi, od katerih je bila prva umaknjena, opuščena ali zavrnjena z namenom, da se določi začetek roka za uveljavljanje prednostne pravice. Glej Bodenhausen, G. H. C., Guide to the Application of the Paris Convention for the Protection of Industrial Property as revised at Stockholm in 1967, United International Bureaux for the Protection of Intellectual Property, 1968, dostopna na: https://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/intproperty/611/wipo_pub_611.pdf (navodila za izvajanje Pariške konvencije za zaščito industrijske lastnine, revidirana v Stockholmu leta 1967, v nadaljevanju: Navodila za izvajanje Pariške konvencije), člen 4(C)(4), komentar (b).

115. Po mojem mnenju je mogoče pravilo o istovetnosti predmeta razumeti na formalen ali vsebinski način. Zdi se, da EUIPO v tej pritožbi uporablja formalni pomen, saj vztraja pri istovetnosti oblike v prejšnji in poznejši prijavi. [68]

116. Vendar se zdi, da Navodila za izvajanje Pariške konvencije nakazujejo na vsebinsko razumevanje pravila o istovetnosti predmeta. V zvezi s členom 4(E)(1) Pariške konvencije ta navodila določajo, da „[s]e redkokdaj zgodi, da se industrijski model in uporabni model nanašata *na isti predmet*, ker se prvi načeloma nanaša na okrasne namene industrijskega izdelka, medtem ko se drugi nanaša na njegovo tehnično novost“. [69] Zdi se, da se sklicevanje na isti predmet tukaj nanaša na vsebino nove zamisli, za katero se zahteva varstvo, in ne na obliko, v kateri je varstvo zagotovljeno.

117. Po mojem mnenju je cilj Pariške konvencije, da z uvedbo prednostnih pravic omili teritorialno načelo, zato narekuje vsebinsko razumevanje istovetnosti predmeta in ne formalnega.

118. Prav zaradi spoznanja, da bi se predmet varstva lahko bistveno prekrival v različnih oblikah pravic industrijske lastnine, je bila leta 1925 Pariška konvencija spremenjena in je bil uveden člen 4(E)(1), ki izrecno dovoljuje kombinacijo prejšnjega modela in poznejšega uporabnega modela.

119. Če lahko pride do tako velikega prekrivanja med uporabnim modelom in modelom, potem lahko do prekrivanja pride tudi med patentom in modelom. V skladu z institucionalnimi dokumenti EU je uporabni model registrirana pravica, ki zagotavlja izključno varstvo za tehnični izum v enakem obsegu kot patent; pravica je podobna patentu, saj mora izum biti nov, čeprav zahtevana stopnja inovativnosti pogosto ni tako visoka kot pri patentih. V nasprotju s patenti pa se uporabni modeli podelijo brez predhodne ugotovitve novosti in stopnje inovativnosti. To pomeni, da je varstvo mogoče pridobiti hitreje in ceneje, vendar pa podeljeno varstvo nima enake moči. [70] Zato uporabni modeli veljajo na primer za „drugorazredne patente“, [71] „pomožne izume“ [72] ali „kratkoročne“ nacionalne patente. [73]

120. Lahko se vprašamo, zakaj besedilo Pariške konvencije ni vključevalo možnosti sklicevanja poznejše prijave modela na prejšnjo prijavo patenta, ko je bil dodan člen 4(E)(1), saj bi tako predvidel možnost za sklicevanje na uporabni model. Menim, da to ni bilo potrebno ravno zato, ker je bila kombinacija prejšnjega patenta in poznejšega modela že omogočena zaradi pravila o istovetnosti predmeta v skladu z vsebinsko razlago. Razlog za izrecno navedbo kombinacije uporabnega modela in modela je mogoče pojasniti s tem, da je šlo pri uporabnih modelih v Pariški konvenciji za relativno novost.

[68] V zvezi s tem želim poudariti, da se zdi, da smernice EUIPO priznavajo pravilo o istovetnosti predmeta v formalnem in vsebinskem smislu. V formalnem smislu zahtevajo, da se prejšnja prijava nanaša na model ali uporabni model. V vsebinskem smislu pa zahtevajo, da se model Skupnosti nanaša na isti model ali uporabni model. V zvezi s to zadnjo zahtevo je v navedenih smernicah še pojasnjeno, da se lahko obe prijavi razlikujeta le v podrobnostih, ki jih je mogoče opredeliti kot „nepomembne“ in se nanašajo na predmet varstva in ne na njegovo obliko. Glej smernice EUIPO, navedene v opombi 50 teh sklepnih predlogov, točka 6.2.1.1, zlasti str. 61 in 63.

[69] Navodila za izvajanje Pariške konvencije, navedena v opombi 67 teh sklepnih predlogov, člen 4(E), komentar (b) (moj poudarek).

[70] Zelena knjiga Komisije, Zaščita uporabnih modelov na enotnem trgu, COM(95) 370 final, 19. julij 1995, str. i-b.

[71] Navodila za izvajanje Pariške konvencije, navedena v opombi 67 teh sklepnih predlogov, člen 1(2)(d).

[72] Zelena knjiga Komisije o pravnem varstvu industrijskega modela, junij 1991, 111/F/5131/91-EN, točka 2.6.3.

[73] Mnenje Ekonomsko-socialnega odbora o „Predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o približevanju pravnih ureditev za varstvo izumov z uporabnim modelom“ (UL 1998, C 235, str. 26), točka 2.7.

121. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je bila Pariška konvencija sklenjena že leta 1883. Uporabni model kot oblika varstva izuma takrat še ni bil obravnavan. Pariška konvencija jo je na podlagi revizijske konference v Washingtonu priznala šele leta 1911. Nato pa je bil člen 4(E) v navedeno konvencijo dodan leta 1925 na revizijski konferenci v Haagu.[74] Zato je bilo treba pojasniti, kako so uporabni modeli vključeni v sistem prednostnih pravic iz Pariške konvencije. Dodatno pojasnilo pa, nasprotno, za patente ni bilo potrebno, ker jih je Pariška konvencija že od začetka priznavala kot obliko pravice industrijske lastnine. Zato kombinacija prejšnjega patenta in poznejšega modela ni bila predmet posebne omembe, če se je predmet varstva bistveno prekrival v obeh primerih, saj je to izhajalo že iz pravila o istovetnosti predmeta na podlagi vsebinske razlage.

122. Glede na podobnosti med patenti in uporabnimi modeli torej ni mogoče izključiti, da lahko pride do vsebinskega prekrivanja tudi med prejšnjo prijavo patenta in poznejšo prijavo modela. Če sprejmemo, da je pravilo v zvezi z istovetnostjo predmeta vsebinske narave, ni razlogov za to, da patenta ne bi bilo mogoče uporabiti kot vira prednostnih pravic za poznejši model na enak način, kot je to sprejeto za uporabni model. Po mojem mnenju nobena izmed določb Pariške konvencije ne izključuje te možnosti.

123. Zato menim, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava, ko je Pariško konvencijo razlagalo tako, da omogoča uporabo prejšnje prijave patenta kot vira prednostnih pravic za poznejšo prijavo modela, če je predmet obeh prijav vsebinsko enak.

3. Rok za uveljavljanje prednostne pravice za poznejšo prijavo modela na podlagi prejšnje prijave patenta

124. EUIPO trdi, da ni splošnega pravila, ki bi bilo neločljivo povezano z namenom Pariške konvencije[75] in v skladu s katerim bi bilo trajanje roka za uveljavljanje prednostne pravice določeno z naravo prejšnje pravice. Trdi torej, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je ugotovilo obstoj takega pravila.

125. Na tej točki se strinjam z EUIPO.

126. Člen 4(C)(1) Pariške konvencije določa dvanajstmesečni rok za uveljavljanje prednostne pravice za patente in uporabne modele ter šestmesečni rok za uveljavljanje prednostne pravice za industrijske vzorce ali modele in tovarniške ali trgovske znamke. Ta določba pa ne pojasnjuje, ali je ta rok odvisen od prejšnje ali poznejše pravice. Če so elementi obeh enaki, se to vprašanje ne postavlja, kar pravilno trdi EUIPO. Vendar pa vprašanje postane upoštevno, če gre za heterogene pare, tako kot je v primeru kombinacije prejšnjega uporabnega modela in poznejšega modela ali pa prejšnjega patenta in poznejšega modela.

127. V prvem od teh primerov Pariška konvencija ponuja izrecno rešitev v členu 4(E)(1), v katerem se sklicuje na trajanje obdobja, ki velja za poznejšo pravico, in sicer na šestmesečni rok, ki ga člen 4(C)(1) določa za industrijske vzorce ali modele. Pariška konvencija pa ne vsebuje določb v zvezi z drugo kombinacijo, ki jo sestavljata prejšnji patent in poznejši model.

[74] Glej Navodila za izvajanje Pariške konvencije, navedena v opombi 67 teh sklepnih predlogov, člen 4(E), komentar (a).

[75] Kot je Splošno sodišče ugotovilo v točki 77 izpodbijane sodbe.

128. Čeprav besedilo tega ne navaja, je Splošno sodišče na podlagi domnevnega splošnega pravila, da je narava prejšnje pravice odločilna za določitev trajanja roka za uveljavljanje prednostne pravice, izpeljalo, da je ustrezen rok za to drugo kombinacijo dvanajst mesecev. To je izhajalo iz člena 4(C)(1) Pariške konvencije, ki določa rok dvanajst mesecev za patente.

129. Sodišče prve stopnje je člen 4(E)(1) Pariške konvencije razlagalo kot izjemo od tega splošnega pravila. Nasprotno pa EUIPO trdi, da je člen 4(E)(1) Pariške konvencije sicer res izjema, vendar je Splošno sodišče napačno opredelilo splošno pravilo, od katerega odstopa ta določba.[76]

130. Najprej drži, da besedilo Pariške konvencije ne pojasnjuje, ali je rok za uveljavljanje prednostne pravice odvisen od narave prejšnje ali poznejše pravice. V takem primeru je treba uporabiti dodatne metode razlage, med katerimi je treba upoštevati tudi pripravljalna gradiva.

131. V zvezi s tem izpodbijana sodba marsikaj razjasni. Splošno sodišče je navedlo, da je bilo v pripravljalnem gradivu za Pariško konvencijo navedeno, da je podaljšanje roka za uveljavljanje prednostne pravice za patente s šestih na dvanajst mesecev utemeljeno z dejstvom, da je bilo v nekaterih državah, zlasti v Nemčiji, težko opraviti postopek predhodne obravnave prijave patenta v roku šestih mesecev.[77]

132. Ta opis razumem na naslednji način. Da bi lahko ugotovili trajanje roka za uveljavljanje prednostne pravice, sta pomembna dva datuma: datum vloge za uveljavljanje prve pravice, od katerega začne teči to obdobje, in datum vloge za uveljavljanje poznejše pravice, do katerega se to obdobje konča. Če v Nemčiji vloga za poznejšo prijavo patenta traja več kot šest mesecev, prejšnje prijave ni mogoče uveljavljati pravočasno, če je rok šest mesecev od prve vloge. To na primer pomeni, da oseba, ki je vložila prijavo patenta v Franciji, v roku šestih mesecev ne bi mogla vložiti poznejše prijave patenta v Nemčiji. Zato je bilo to obdobje podaljšano na dvanajst mesecev. Na ta način je bilo vzpostavljeno ravnovesje med interesi prosilca za podelitev pravice industrijske lastnine, ki mu je treba omogočiti ustrezno obdobje, v katerem lahko zagotovi mednarodno veljavnost take pravice, in interesi tretjih oseb, ki ne bi smele trpeti predolgih rokov za veljavnost prednostne pravice, v katerih ne morejo same veljavno pridobiti morebitnih pravic na istovetnih predmetih.[78] Če povzamem, podaljšanje roka za uveljavljanje prednostne pravice za patente je torej utemeljeno s trajanjem postopkov prijave patentov v nekaterih državah, če je patent poznejša pravica.

133. Zato menim, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo obstoj splošnega pravila v Pariški konvenciji, v skladu s katerim je trajanje roka za uveljavljanje prednostne pravice odvisno od prve vloge. Zdi se mi bolj smiselno, da bi bil ta rok odvisen od poznejše vloge.

134. Zato menim, da je dolžina rokov za uveljavljanje prednostne pravice, ki so določeni v členu 4(C)(1) Pariške konvencije, odvisna od narave poznejše vloge in ne od prejšnje.

135. Če to razlogovanje uporabimo v obravnavanem primeru, bi obdobje za uveljavljanje prednostne pravice na podlagi člena 4(C)(1) Pariške konvencije, če se prednostna pravica za poznejšo prijavo modela uveljavlja na podlagi prejšnje prijave patenta, trajalo šest mesecev.

[76] Po mnenju EUIPO ta določba pomeni izjemo od splošnega pravila o istovetnosti predmetov v formalnem smislu pojma.

[77] Glej točko 79 izpodbijane sodbe.

[78] Glej Navodila za izvajanje Pariške konvencije, navedena v opombi 67 teh sklepnih predlogov, člen 4(C)(1), (2) in (3), komentar (b).

136. Sodba TELEYE,[79] na katero se sklicuje Splošno sodišče v izpodbijani sodbi,[80] ni ovira za zgornjo ugotovitev. V tej sodbi je Splošno sodišče v okviru prava znamk razsodilo, da obstoj prednostne pravice nastane na podlagi zahteve za registracijo prejšnje pravice. Ta ugotovitev je očitno popolnoma v skladu s Pariško konvencijo, v skladu s katero sta obstoj in datum prejšnje prijave upoštevna za začetek teka roka za uveljavljanje prednostne pravice. Vendar pa ta sodba ne omenja dolžine trajanja zadevnega obdobja, v nasprotju z razlogom, iz katerega se je nanjo sklicevalo Splošno sodišče.

137. Čeprav se strinjam z EUIPO, da je dolžina roka za uveljavljanje prednostne pravice v obravnavani zadevi šest mesecev, pa ne morem sprejeti njegove trditve, da ne obstaja vzajemnost s tretjimi državami, zlasti z Združenimi državami. EUIPO v bistvu trdi, da so modeli v Združenih državah varovani s patentnim pravom (v nadaljevanju: oblikovni patenti), zato lahko vlagatelji prijave na podlagi izpodbijane sodbe samodejno uporabijo dvanajstmesečni rok za uveljavljanje prednostne pravice, medtem ko imajo vlagatelji prijave v EU na voljo le šestmesečni rok za uveljavljanje prednostne pravice. Smernice EUIPO pa ameriške oblikovne patente že obravnavajo enako kot prijave modelov, kar bi lahko bil vir prednostnih pravic za modele Skupnosti v šestih mesecih od prijave oblikovnega patenta. Ne najdem neravnovesja v vzajemnosti, ki bi škodovalo osebam, ki so vložile prejšnjo prijavo za model v EU, do katerega bi prišlo, če bi prejšnja prijava patenta omogočala dvanajst mesecev varstva za poznejšo prijavo modela Skupnosti. Ameriški oblikovni patenti bi bili še naprej obravnavani kot prijave modelov in ne kot prijave patentov.

138. Na koncu pa moram obravnavati še trditve, ki temeljijo na členu 4(E)(1) Pariške konvencije. Splošno sodišče se je sklicevalo na to določbo, ko je ugotovilo obstoj splošnega pravila, v skladu s katerim je rok za uveljavljanje prednostne pravice vezan na naravo prejšnje pravice. To določbo je razlagalo kot izjemo od domnevnega splošnega pravila, in sicer da je rok za uveljavljanje prednostne pravice odvisen od poznejše pravice samo v tem položaju. Vendar menim, da ta določba ni izjema, temveč gre za uporabo splošnega pravila, v skladu s katerim je trajanje roka za uveljavljanje prednostne pravice odvisno od narave poznejše pravice.

139. Iz zgoraj navedenih razlogov bi Sodišče moralo ugotoviti, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je ugotovilo, da na podlagi Pariške konvencije za prijavo modela, ki temelji na prejšnji prijavi patenta, velja dvanajstmesečno obdobje za uveljavljanje prednostne pravice in ne šestmesečno obdobje.

140. Na koncu Sodišču predlagam, naj Pariško konvencijo razlaga tako, da prijava poznejšega modela (vključno z modelom Skupnosti) lahko temelji na prejšnji prijavi patenta, če gre za vsebinsko istovetna predmeta. Rok za uveljavljanje prednostne pravice v takem primeru je šest mesecev, kot ga za industrijske modele določa Pariška konvencija.

V. Posledice

141. Edini pritožbeni razlog je po mojem mnenju delno utemeljen. Zato je treba izpodbijano sodbo razveljaviti.

142. Sodišče bi moralo na podlagi člena 61, prvi odstavek, Statuta zavrniti drugi tožbeni razlog, ki ga je družba KaiKai uveljavljala pred Splošnim sodiščem.

[79] Glej sodbo z dne 15. novembra 2001, Signal Communications/UUNT (TELEYE) (T-128/99, EU:T:2001:266).

[80] Glej točko 78 izpodbijane sodbe.

143. Vendar menim, da stanje postopka ne dovoljuje, da bi Sodišče odločalo o prvem tožbenem razlogu, ki ga Splošno sodišče v izpodbijani sodbi ni analiziralo in v zvezi s katerim trditve o vsebini spora pred Sodiščem prav tako niso bile predmet razprave pred Splošnim sodiščem. Zadevo je torej treba vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, da odloči o tem tožbenem razlogu, odločitev o stroških pa je treba pridržati.

VI. Predlog

144. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj:

– razveljavi sodbo Splošnega sodišča z dne 14. aprila 2021, The KaiKai Company Jaeger Wichmann/EUIPO (Gimnastične oziroma športne naprave in oprema) (T-579/19, EU:T:2021:186);

– zavrne drugi tožbeni razlog, ki ga uveljavlja The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR pred Splošnim sodiščem;

– zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, da to odloči o preostalem tožbenem razlogu;

– pridrži odločitev o stroških.